

for Fattigvæsenet. Det vilde efter min Mening føles som noget af en Uret, om vi samtidig med dette forhandlede om at udsende et nyt Cirkulære, hvorefter man gjorde det umuligt i den Mellemtid, der gaar, indtil Loven bliver vedtagen, at Enker, der faktisk høre under Fattigvæsenet, ikke af egen Skyld, men fordi deres Mænd maaske paa Grund af Drikfædighed eller Arbejdsløshed, eller hvad det maatte være, have været under Fattigvæsenet, kunde komme bort derfra. Der er altsaa her Tale om Enker, som maaske netop naar Manden er død, bedre ville være i Stand til at klare sig, naar de af og til kunne faa en Smule Hjælp af Hjælpekasserne; saadanne Enker vil man altsaa tvinge til at blive under Fattigvæsenet, fordi deres Mænd i sin Tid have været derunder. Det er det, jeg syntes var urigtigt, og jeg mente, at vi burde afvente Gennemførelsen af denne Lov, der sikrede de værdige Enker en fast Hjælp til hvert af deres Børn. Det er derfor, at jeg har ment, at man i alle Tilfælde burde afvente Resultatet af Forhandlingerne om Loven om Underholdsbidrag til Enkers og Enkemænds Børn.

Nu vilde det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds have at vide, om det var min Mening at fortsætte paa den Maade, som den tidligere Indenrigsminister fastslog i Cirkulæret af 9. November 1909. Nej, det er ikke min Mening. Hvis der for mig kommer til at foreligge Spørgsmaal, om man kan flytte Folk fra Fattigvæsenet over til Hjælpekasserne, vil jeg selvfølgelig sige Nej. Men jeg forstaar jo nok, at det ærede Medlem ikke er tilfreds med det, men at det ærede Medlem vil have — ja jeg ved ikke rigtigt, om han vil have, at man skal sige, at det, der er sket hidtil, skal gøres om (*Bramsen* ryster paa Hovedet). Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, han vil altsaa have, at de skulle blive der, naar de en Gang i Henhold til Cirkulæret ere komne ind under Hjælpekasserne, men at man kun skulde sige, at herefter kunne ikke flere gaa over. Det vilde jeg sige, hvis jeg altsaa blev spurgt om det, men man kan jo ogsaa gøre det uden at spørge om det, det erkender jeg, og saa henholder man sig til det tidligere Cirkulære. Skulde man nu udstede et nyt Cir-

kulære, der sagde, at en saadan Overflytning ikke kunde finde Sted, men at det havde sit Forblivende for deres Vedkommende, der vare overflyttede, har jeg en Følelse af, at man vilde stille de Kommuner, der, om jeg saa maa sige, havde været mest lovtro, noget ugunstigt, thi saa gav man de Kommuner, der havde henholdt sig til Cirkulæret, den Fordel, at saa længe de paagældende Personer trængte til Hjælp, kunde de lade dem nyde Understøttelse af Hjælpekassen, og derved faa en Andel i Statstilskuddet, som jeg synes, de ikke burde have. Derfor har jeg hele Tiden været tilbøjelig til at sige: Skulle vi ikke hellere ordne dette Forhold, naar vi næste Aar komme til en Revision af Hjælpekasseloven, og saa faa, om jeg saa maa sige, gjort rent Bord, derved at vi sige: Enker, der have Børn, skulle have Ret til at faa et fast Understøttelsesbidrag til deres Børn, og som Følge deraf gaa de ud saavel fra Hjælpekassen som endnu mere fra Fattigvæsenet, og saa ere vi færdige med dem; og alle de andre, der ikke kunne klare sig med en Hjælp fra Hjælpekasserne, saaledes som det virkelig er Meningen, at Hjælpekasserne skulle virke, nemlig ved at give en Hjælp i særlige Tilfælde, skulle værsaagod ind paa Fattigvæsenet, fordi Hjælpekasseloven ikke skulde være en Lov, der giver Adgang til faste, vedvarende Understøttelser, men en Lov, der giver Adgang til en Hjælp, uden at vedkommende skal paa Fattigvæsenet, i særlige Trangstilfælde, under Sygdom, eller hvad det nu maatte være. Hvis vi slaa fast, at de, vi have faaet ind paa den Maade, skulle blive der, saa længe de leve, synes jeg, at de Kommuner, som have overført de mange, som det ærede Medlem nævnede var oplyst ved et Møde i København, have faaet en Fordel, som jeg synes, at de ikke skulle have. Men vi kunne jo ikke saaledes uden videre føre dem tilbage til Fattigvæsenet ved et Cirkulære, og jeg henstiller derfor til Overvejelse, om man ikke skulde afvente den næste Rigsdags Forhandling om Hjælpekasseloven, saa at man tydelig i Hjælpekasseloven fastsatte en Bestemmelse, hvorefter ingen kan blive ved i flere Aar at faa virkelig fast Understøttelse af en Hjælpekasse. Jeg har allerede gjort Skridt